Betrek het kind

Houd je (klein)kind niet afzijdig van het afscheid. Kinderen willen vaak iets doen, bv. meehelpen in de verzorging. Stimuleer creativiteit. Laat je (klein)kind iets knutselen of tekenen voor de zieke. Zo krijgt het een uitlaatklep voor zijn gevoelens en emoties. Bovendien voelt het zich meer gewaardeerd en betrokken bij de zieke. De persoon met eigen ogen zien – zowel tijdens de ziekte als na het overlijden - helpt kinderen om te begrijpen wat gebeurt en geeft hen de kans om op hun eigen tempo en hun manier afscheid te nemen van hun dierbare.

Kinderen dwingen heeft geen zin, maar met een goede voorbereiding en opvang, heeft afscheid nemen voor de meeste kinderen zeker een meerwaarde. Belangrijk hierbij is duidelijk te vertellen wat het kind mag verwachten, wat het zal zien, voelen of ruiken. Kinderen zijn van nature niet bang voor afscheid of de dood, ze spiegelen zich wel aan het gedrag van de volwassenen.

Bron:
www.palliatieve-zorg-en-kinderen.be

Meer informatie:
- http://www.vroegtijdigezorgplanning.org/crea
- www.in-de-wolken.nl

Palliatieve zorg:
09 246 27 50

Psycholoog:
09 246 35 76

AZ Maria Middelares heeft deze informatiefolder met de grootste zorg opgemaakt. Deze folder is indicatief en vervangt de raadpleging bij je arts niet. Mocht deze folder vergissingen of onvolledigheden bevatten, dan zijn AZ Maria Middelares, zijn medewerkers en zijn artsen hiervoor niet aansprakelijk.

MARIA MIDDELARES

Buitenring Sint-Denijs 30 | 9000 Gent
09 246 46 46 | www.mariamiddelares.be | info@azmmsj.be

SAP 21773 | Februari 2020

Volg ons ook op:

Kinderen en afscheid nemen

PALLIATIEVE ZORG

MARIA MIDDELARES

GezondheidsZorg met een Ziel

Wanneer je geconfronteerd wordt met een ongeneeslijke ziekte in de familie, komt al snel de vraag: en wat met de (klein)kinderen? Hoe leg ik hen uit wat er zal gebeuren? Hoe kan ik hen voorbereiden en ondersteunen? Ieder kent zijn eigen kind of kleinkind best, maar met deze folder willen we jullie – vanuit onze eigen ervaringen in het ziekenhuis en vanuit de literatuur – toch een aantal aanbevelingen meegeven.

Deel je verdriet

Verdriet hoort bij het leven – net als vreugde. Het is dus goed om ook verdrietige momenten met een kind te delen. Leed besparen kun je niet. Maar door het samen te dragen, maak je het voor iedereen lichter.

Dring een gesprek niet op, maar blijf wel over de gevoelens praten. Vaak verwerken kinderen hun verdriet niet alleen door te praten, maar ook door het naspelen of tekenen van wat er is gebeurd. Als je zelf even overmand wordt door verdriet, stop dan je tranen niet weg: zo leert je (klein)kind dat verdriet zijn plaats heeft.

Vertel in beelden

Een kind houdt van informatie in heldere beelden. Het beleeft een ziekenhuis vaak als een vreemde wereld. Vooraf duidelijk vertellen hoe die eruit ziet, helpt vaak. Waar al de slangetjes toe dienen. Hoe anders de zieke eruit ziet. Kom je even niet uit je woorden? Teken het dan.

Antwoord altijd eerlijk

Wees eerlijk tegen je (klein)kind, zonder het te bruuskeren. Gouden regel: geef een duidelijk antwoord op vragen, maar ook niet meer dan dat. Anders bestaat het risico dat je dingen gaat vertellen die ze (nog) niet aankunnen op dat moment.

Geef geen valse hoop. Als je het antwoord niet weet, durf dat dan zeggen en vraag hoe je (klein)kind er zelf over denkt. Zo weet je meteen welke gedachten of fantasieën er leven ... Dat biedt de mogelijkheid om verkeerd begrepen zaken recht te zetten. Geef aan dat je er op elk moment bent voor vragen, zeker als je (klein)kind zelf niet makkelijk met vragen komt.

Uitdrukkingen als: “Mama slaapt nu voor altijd” of “Opa is op een verre reis” gebruik je best niet. Een kind kan deze uitspraken letterlijk begrijpen. Hierdoor raakt het in de war. Het vraagt zich af wanneer opa dan wel terugkomt. Of het wordt bang om zelf te gaan slapen.

Spreek de taal van je (klein)kind

Spreek je met je (klein)kind over verdriet? Gebruik dan zoveel mogelijk zijn woorden en begrippen. Stem je gesprek af op zijn ontwikkelingsniveau en tempo. Je hoeft niet alles in één gesprek te vertellen, kinderen geven vaak zelf aan wanneer het genoeg is geweest. Dan gaan ze terug op in hun spel of beginnen ze over iets anders. Dat lijkt soms ‘hard’, maar het is hun natuurlijke beschermingsreflex. Probeer dan ook zoveel mogelijk de dagelijkse routine van het kind te behouden. Gewoon naar school gaan, hetzelfde dagschema aanhouden, geeft houvast.